

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **N. T. M. T.**, zastoupené JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, Dlouhá 5, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2004, č. j. 15 Az 637/2003 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 24. 9. 2002, č. j. OAM-1213/AŘ-2002, bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 11. 2001, č. j. OAM-5842/VL-10-OL03-2001, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí návrhu stěžovatelky na udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o nesplnění důvodů udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážek vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu na stěžovatelku a rozklad byl zamítnut.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že napadené rozhodnutí je nesprávné, zjištěný skutkový stav byl nesprávně posouzen, a to již ve správním řízení. Protože stěžovatelka azylovému řízení nerozumí, byla její výpověď zpočátku postavena na ekonomických důvodech, když o dalších, majících důvod v pronásledování, se zmínila až později. Soud prvního stupně se jejími námitkami nezabýval v celé šíři, a to včetně překážek vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu. Stěžovatelka své subjektivní právo staví na skutečnostech, které stojí na pronásledování a diskriminaci v zemi původu. Pokud se řádně a výstižně v tomto směru nevyjádřila, nemělo by to vést k její tíži, a právě tuto skutečnost soud prvého stupně řádně nezhodnotil. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí. Současně požádala soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ministerstvo vnitra (dále též „správní orgán“) ve svém vyjádření popřelo oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Proto správní orgán navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 109 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem kasační stížnosti; to neplatí, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Dle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

S ohledem na konstrukci stížních bodů, které spočívají v pouhém obecném konstatování stěžovatelky o tom, že se krajský soud či správní orgán řádně nevypořádaly s jejími žalobními námitkami bez toho, aniž by byly nějakým způsobem konkretizovány, tj. aniž by stěžovatelka uvedla v čem konkrétně spatřuje pochybení krajského soudu, případně i správního orgánu, a na dispoziční zásadu, která ovládá celé kasační řízení, přezkoumal Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí pouze v intencích ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., neboť není jeho právem, ale ani povinností vyhledávat za stěžovatelku stížní body, v tomto případě tedy přiřadit určité skutkové důvody pod obecná konstatování stěžovatelky. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“, proto stěžovatelka nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejících řízeních vážně pochybily, pokud sama neuvedla skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí neshledal žádné vady uvedené v ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Poukazem stěžovatelky na okolnost, že byla pronásledována, se Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. pro jeho novost nezabýval.

Ze všech shora uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu